

ΚΡΗΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΑΠ' ΑΓΑΠΗ

ΝΙΚΟΥ ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο πρόλογος

Ρόδιζε ο ήλιος της αγάπης τους στον απέραντο Ουρανό της Ευτυχίας όπως η Λέλα είδε άσχημο όνειρο.

Τ' όνειρο ήταν τέτοιο που δεν είναι πολύ αν πούμε πως έκανε την έντύπωσι σιχαμερού σκουλιαίου που αβλάκωσε το λευκό και ξωτικό άνθος του Έρωτα, με το έλεινο περασμά του. Η Λέλα τ' άλλο πρωί τ' ιστόρησε του Γιάνη έτσι:

«Είμαστε σε μιὰ άπάτητη βουνοκορφή. Μια σπιθαμή πάνω μας τ'άστρα κρυφομιλούσαν και μπορούσε κανείς πολύ εύκολα ν' ακούση τα τρυφερά έρωτόλογά τους...

Κάτου άπλώνετο απέραντος, δίχως τελειωμό, μά τέλεια φαλακρός ο κάμπος. Που και που μοναχιασμένο ένα δέντρο, γυμνό χωρίς πρασινοπή καμιά φυλώσιά, σκελετωμένο θαρρούσε πως προσήχετο στον ουρανό να τ'ό ξεκουράση κ' αυτό, να τ'ό γλυτώση από τή κοσμική ματαιότητα...

Σιωπή βουβή.

Έπειτα.

—Τά ποτάμια κατάντησαν ξέρες ούτε μιὰ σπιθαμή χρωματιστή στον άσχημο αυτό κάμπο. Ο ουρανός τ'ν έβάρυνε σ'ά μολύβι, κίσοο κιάν ήτο λαφαφορωμένος βαριά νέφη, πελώρια όπως ή Άμαρτία, δεν έσταζε από καμιά γωνίτσα μιὰ σταλίτσα νερό. Ένα άγγελούδι που γλύστρησε από τον ουρανό, όπως πέρασε από τ'ό βουνό μας κ' ήρχετο στη γή κατάντησε στάκτη. Κ' εμείς εκεί επάνω, μοναχικοί, με μόνο σύντροφο τήν αγάπη μας, χωρίς καμιά δροσοπηγή γύρω παρά τ' άχείλι μας...

Σιωπή μακρυνή και πένθιμη.

—Και να έπειτα, όπως ξεχανώμαστε σ' ένα πολύωρο φίλ, ένα πελώριο πουλί να μ'ας σιμώνει και να μ'ας παίρνει καθάλα στις πλατιές φτερούγες του και να μ'ας ταξιδιω-

τες ανάμεσα από τ'ά ξανθά σύννεφα, στη ράχη ενός πουλιού.

«Τρόμαξα εγώ και ξεφώνησα. Κ' έσ'ό μ' εκλείσεσ στην άγκαλιά σου έτσι, που φροντίζοντας να δώ τ'ό χειρι μου έπιανα τ'ό δικό σου χέρι, και τ' άχείλι μου ήταν φυλακισμένο στο δικό σου.

Σιωπή.

Κ' εξαφνα μιὰ άνεμική παράξενη στέναξε δίπλα μας και γύρωθέ μας. Τά νέφη καταπάστηκαν σ' άγοι άμάχη κ' άστραπέδ μακρυνές και φωτερές, πετιώτανε όπως χτυπούσαν τά νέφη μεταξύ τους.

—Μακρυνές βροντές έφταναν ως τ' αυτιά μας, παγωμένα από τον τρόπο και τόση με κυρίεψε φοβερή αγωνία που σφίχτηκα στην άγκαλιά σου ώστε να καταντήσω άθλιος ίσκιος.

Σιωπή αγωνίας.

—Και σ'άν άνάερος ίσκιος που ήμουνά πέταξα από τήν άγκαλιά σου, γλύστρησα από τή ράχη του πουλιού κ' έφηνά στα νέφη. Κ' έσ'ό με πήρες τότε κυνήγι, καρφομένος στις μακρυνές φτερούγες, μά εξαφνου όπως γύρισα να σε δώ μέσα από ένα ωρό ξανθο συναφάκι άχ! σ' είδα τότε να σε τινάζη τ'ό πουλί κ' άφίνοντας στριγγή φωνή άπελπισίας και πόνου να γκρομίζεσαι ωχ! ναι, από σύνερα σε σύνερα, που λυκοθύμησα από ένα φρικτό πόνο πως σ' έχανα έτσι από τ'ά μάτια μου στην άνυπόφορη έρμιά...

Σιωπή τρόμου.

—Και όταν τ'ά μάτια μου ένιωσαν τή δύναμη να ίδουν τ'ό φως, ένισχυμένα από τή ζωή που άρχισε να κυκλοφορη στις φλέβες μου, βρέθηκα σ' ένα άνθισμένο περιβόλι, που στην πολύ ευδία του δεν άνταξε άνθρώπινη αίσθησι. Ένας άσπρο μάλης που άντι για στέμια φροούσε, θηρούδες, τήν ευσπλαχνία με πήρε από τ'ό χέρι, και άπλά και

γλυκά μου λέει.

—Σ' άρέσει εδώ;

Έκλαια κρυφτά...

Ένα παιδάκι με άσπρες φτερούγες που έμοιαζαν άμάλαγο χιόνι, πέταξε δίπλα μου και μου σφούγγισε τ'ά δάκρυα με τήν παλάμη που ήταν χρυσή.

Ο άσπρομάλης βασιλέας με ρωτούσε...

—Υποφέρεις πολύ... τί έχεις;

—Άγαπώ!... τ'ό είπα μι' άναφυλητά και δεν τόχα άποπει και να ένα σωρό άγγελούδια, μύρια, άμέτρητα, με κρινόασπρες φτερούγες πετιώντουσαν από τ'ά κρυωμένα χαμόκλαδα, τις άψηλές κουκουναριές τ'ά δασιά πεύκα, τις περιήφανες καρδιές, από κάθε πρασινάδα και κάθε άνθησι και πέταξαν πλάι μου και με τριγύρησαν κ' έδεσαν κύκλο και χορό. Και χόρευαν ένα χορό πρωτόφαντο άνάερο, σ'άν πησι...

Και όπως χόρευαν, τραγουδούσαν γλυκό τραγούδι, που έμοιαζε τόσο γ' άνθρώπινο, που άνοιξαν ή βρούσε των ματιών μου κ' έγιναν ποτάμι φουρτουνιασμένο που τ' άγγελάκια έβρεξαν τις φτερούγες τους στις άκρες.

Και τ'ό τραγούδι τ'ό θλιβερό, στέναζε έτσι.

Η αγάπη είναι τ' άνθισμένο

Που ρίχνει πλατύ ίσκιό στον άχα

Είπε τ' ώραίο ευγενικό δώρο

Που χάρισε στους άνθρώπους ο

Έαν εξαφνα έσβυνε ή αγάπη,

Τ' άνθρώπινο γένος θά πήγαινε

Τ'ό λαμπερό άστρο της ήμέρας,

Θάπερε στην αιώνια δύσι.

Όμως ο,τι έρχεται στον κόσμο,

Δεν φεύγει τήν άνθρώπινη μοίρα,

Έτσι κ' ο έρωσ αγαπημένη Ίδέα

Λεωθήκε στη κοσμική άσχημιά.

Και φεύγοντας προς τή δύσι του

Κρατούσε τήν άνθισμένη σ' άρα

[-Νέος Άτλας

Και βρωμισμένος ο κόσμος θά

Από τήν κρυφή άρώστια της

Μά όπως σε σκοτεινή νύκτα φέγγουν τ'άστρα

Σ' άγρια άνεμική ο φάρος,

Σ' απέραντη έρμιά ένα νεράκι

Πειέεται από πρασινοπή πατιά.

Όμοια κ' οι αγαπημένοι άνοι-

κτόματοι ήλιοι,

Φωτάνε τή θλιβερή νύκτα

Άνάηροι πρασινοτόποι σ' έρμιά

Λαμπάδες χλιδωφωτες σε σκοτινιά.

Τότε δά έρριξα στριγγή φωνή

Που ένα ξανθό άγγελάκι λύθηκε σε

θλιβερό κλάμμα.

—Αγαπημένε μου, αγαπημένε

μου!...

Μά δεν είπαν λέξι τ'ά συμπονετικά

Μονάχα που σ'ά μάτια τους έλαμ-

φαν τ'ά δάκρυα διαμάντια.

Κι' ο Γιάννης, φόβος που τον

έκοψε... Δεν ήταν όνειρο αυτό, ά όχι!

Έμοιαζε προφητεία, ήταν σ'άν

πρόλογος μι'ας άληθινότητος που

γρήγορα θάπερνε ζωή κ' εκδήλωσι.

Έπειτα ο τρόπος που τ'ό εξιστό-

ρησε τ'ό όνειρό της ή αγαπημένη

του ο βαθύς χρωματισμός, ή εμπνευ-

σι ή ξεστή ή λεπτομερειάδες ζωγρα-

φίες δεν έμοιαζαν να ήσαν τής Λέλας.

Και τ'ό έφαινετο πως με τ'ό κεράσι-

νο στόμα εκείνης μιλούσε ο άλλος,

ο Προφήτης μι'ας άτυχίας, ο προάγ-

γελος ενός θανάτου,

Και όπως τήν φίλησε δυνατά

και μακρυνά, Έκείνη τ'ό είπε τρο-

μαγήνη.

—Τ' άχείλι σου μοιάζει παγωμέ-

νο

Κ' έσπασαν κ' οι δυο σε θλιβερό

κλάμμα.

(Ακολουθεί)

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙ ΕΥΣΤ. ΠΕΤΡΑΚΙ ΟΔΟΣ ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ

ΑΡΙΣΤΟΜ. ΜΗΓΡΩΓΑΚΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

ΑΡΩΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛ ΗΛΙΑΚΑΚΙ

Πλουσία συλλογή. Κολώνιες Μενούνου, Κολώνιες Ευρωπαϊκά, άρώματα εκλεκτά. Τιμαί άνεπειδέκτοι παντός συναγωνισμού

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ & ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΝΑΝΟΥ ΨΥΛΛΑΚΙ & ΣΙΑ (Έν τή οδω Μοιραρχίας, έναντι Ζαχαροπλαστέιου Γλυστρίδη) Οίνοι εκλεκτοί - Άνεξάντλητοι μεξέδες - Κουζίνα Ευρωπαϊκή ΤΜΗΜΑ ΓΑΛΑΚΤΟΦΑΓΙΑΣ Γάλατα - Γραούτζα - Κρέμες Μία επίσκεψις αρκει

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ ΣΤΥΡΛΙΑΝΟΥ ΖΑΝΙΔΑΚΙ (Έν τή οδω Μοιραρχίας, έναντι του πιλοποιέιου Ζούβα) Επιδιορθώνει ώρολόγια οίανδήποτε βλάβην και άν απέστησαν. ΠΩΛΕΙ καινούργη ώρολόγια ήγγυημένα των καλύτερων εργοστασίων. Εργάζεται με τιμας οικονομικάς και ταχύτητα περι την παράδοσιν. Επισκεφθήτε τον και θά πεισθήτε

ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ!!

Από της Ιουλίου άρχεται ή μετανάστευσις νέα αναλογία (ΦΟΥΤΑ) το 1923.

Προς άποφυγήν ταξιδίων και έξπαινων άποταθίτε εις ήμάς.

Παρέχομεν π'ασαν πληροφορίαν και αναλαμβάνομεν τήν έκδοσιν άδειας των Άμερικανικών Άρχών.

Σπεύσατε να δηλώσητε πρό της 1 Μαΐου (ν.ή.)

ΑΔΕΛΦΟΙ Β. ΤΣΑΚΩΝΑ Πράκτορες της Έθνικης Ατμοπλοίας της Ελλάδος Γραφεία παρά τω Τελωνείω

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ

Θέλετε να άπαλλαγίτε από πνιτός Ένδυμικού νοσήματα;

Θέλετε να διατηρήτε τ'ά ένδυματά σας από τον σκόριν (καινώς κοτσιπιδαν.) Κρατήτε επάνω σας ή τοποθετήτε εις τήν ήματιοθήκην σας

ΝΑΦΘΑΛΙΝΗΝ ΛΕΜΟΑ

Άλάθηστος, μικροβιοκτόνος προφυλακτική. Γενική άποθήκη παρά τω κ.

ΙΩΑΝΝΗ Η. ΚΟΥΝΟΥΠΗ

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ - ΔΙΠΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. ΠΛΥΜΑΚΙ

άτομική, ταχυμαθητική Κατάρτισις τελείαν Λογιστών Διπλωματούχων.

Ρέθυμνον Τομαίξη 8. Ήράκλειον Φυντίκ-Πασά 55

Μόνον τ'ό Ραφείον

ΑΓΑΘ. ΤΖΕΔΑΚΙ

(Παρά τ'ό Καμαράκι) Ένδύει με Γούστο και εις τιμας Λογικάς

Προσαρμογή τελεία Τελευταία φηγουρίνα Οικονομική εργασία

Ο Οδοντοίατρος

κ. ΑΝΔΡ. ΒΡΥΣΑΝΑΚΙΣ

επιδιορθώνει, επιχρυσώνει, καθαρίζει τους οδόντας κατά τρόπον άπαράμιλλον.